

“สิ่งที่ลูกได้ไปนั้น มันมีค่ามากกว่าทรัพย์สินสมบัติใดๆ ในดินแดนนี้ คนที่มีเงิน ร่ำรวยที่สุดในเมืองมนุษย์ ก็ไม่สามารถซื้อความสุขเช่นนี้ได้ ถ้าอยากได้ต้องปฏิบัติ เอา ไม่มีวางขายตามท้องตลาด ภาวะของลูกหมดแล้ว”

จากนั้นอาจารย์จึงไม่ค่อยได้ไปภูเขาน้อย บ่อยเหมือนเมื่อก่อน หมู่คณะที่ชุดทอง นั้นต่างก็คิดว่า อาจารย์ทิพากรได้ทองคำมาแล้ว... อาจารย์ทิพากรอธิบายให้ทราบ บางคนเชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ อาจารย์ทิพากร อธิบาย

“เราได้แต่สิ่งที่ไม่มีการขายในท้องตลาด”

จะอธิบายอย่างไร คนกลุ่มนั้นเขาก็ไม่เข้าใจ เพราะจิตเขามีแต่โลภะ เข้าครอบงำ.....

จากนั้นอาจารย์ทิพากรได้เข้ามาพักอยู่ที่บ้าน เพราะได้บรรลุถึงสภาวะจิตที่มี วิทยารธรรม มีที่พักใจ แห่งจิตไม่ทุกข์ร้อนอาหาร เหมือนเมื่อก่อน ตกกลางคืนก็ออก ภาวนาไปตามป่าช้า เพียงผู้เดียว ท่องเที่ยวพจญไปในภพภูมิต่างๆแทบทุกวัน บางวัน ช่วงวันหยุด ซ้อมอเตอร์ไซด์เก่าๆ คู่ชีพ ไปภาวนาตามป่า ตามถ้ำ เพียงลำพังผู้เดียว ผู้คนก็คิดว่า อาจารย์ไปทำอะไรทำสวนตามปกติ ครั้นถึงเวลาสอนหนังสือก็ไปสอนตาม ปกติ แต่ภายในจิตนั้นเจริญสติ ดูอารมณ์จิตประจำ

